

กลายเป็น
ตำนาน
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ 5

我在无限
游戏里封神

คู่วีล่าเจียว
壶鱼辣椒

เขียน

เหมยเจวียน และ หักหัท

แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

กดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ไปหาลีวถูกสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายจับตัวไป ทำให้หมู่เคอ
มูซื่อเงิงและหลิวเจียอี่ต้องรวมทีมกันไปช่วยเหลือ ทั้งสามคนจะสามารถ
ช่วยไปหาลีวออกจากคุกที่ไร้ช่องโหว่นี้ได้อย่างปลอดภัยหรือไม่

และยังมีเงื่อนไขในเกม <<โรงงานกุหลาบ>> ที่เชื่อมโยงกับเหตุการณ์
ในชีวิตจริงอีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้ก็แลดูยากเย็นแสนเข็ญทั้งในเกมและชีวิตจริง
ผู้บงการหลังม่านพยายามไล่ต้อนไปหาลีวให้จนมุม ตอนนี้ทำได้เพียงช่วยลุ้น
และสวดภาวนาให้ทุกคนอยู่รอดปลอดภัย

เกริ่นมานานแล้ว ไปตะลุยอ่านกันต่อดีกว่าค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

บทที่

146

สำนักจัดการพวกนอกกรีทอนทราย 13

ที่ลานจอดรถใต้ดินในระหว่างนั้น

ประตูลูกเหล็กที่จอดอยู่ข้างช่องจอดรถของถังแอร์ต่ำเปิดออกซ้าๆ

พวกมูซื่อเฉิงสามคนที่คอยดูอยู่ทางด้านหลังตลอดก็ลงจากรถ พวกเขาริบเดินไปยังลิฟต์ตัวนั้น หลังจากมองดูถังแอร์ต่ำเข้าไปแล้ว ลิฟต์ก็เคลื่อนลงไปอย่างรวดเร็วและหยุดอยู่ที่ชั้น -4

พวกเขาสบตากัน จากนั้นหลิวเจียอี้ก็ใช้บัตรเจ้าหน้าที่ของซูยังส์แกนเปิดลิฟต์ แล้วกดปุ่ม -4

สายตาของหลิวเจียอี้หยุดอยู่ที่สัญญาณแจ้งเตือนในลิฟต์ซึ่งยังคงกะพริบไม่หยุด สีหน้าของมูซื่อเฉิงดำจนเกือบเทา ส่วนมูเคอายังคงเงย

“เหอะ” มูซื่อเฉิงอยากเอาชนะกับบทสนทนาระหว่างถังแอร์ต่ำกับไปหลิวที่เขาได้ยืนตอนอยู่บนรถ ลมตีอยู่ในอก “อีกเดี๋ยวฉันขออัดเจ้าคนแซ่ถังนี้สักยกได้ไหม”

“เขาพูดอะไรผิดล่ะ” หลิวเจียอี้ถามกลับไม่เร็วไม่ช้า

มูซื่อเฉิงกล่าว-- ถ้าพูดกันตามเหตุผล คนแซ่ถังก็ไม่ได้พูดผิด...ไปหลิวเป็นไอ้ชั่วตั้งแต่หัวจรดเท้าจริงๆ...

ก็แค่...หมั่นไส้!

“เขาพูดถูกแล้วยังไงล่ะ ฉันก็หมั่นไส้เขาอยู่ดี” สายตาของหลิวเจียอี้ละจากสัญญาณแจ้งเตือน เธอย่นจมูก แล้วทำสีหน้าแบบเด็กๆ อย่างหาดูได้ยาก

“ฉันจะพยายามถ่วงเวลาให้นายสุดความสามารถ นายพกความหมั่นไส้ของฉันไปอัดเขาให้เต็มทีเถอะ”

ผู้ซุ่มหนึ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงยกยิ้มที่มุมปาก “โอเค”

ใต้ดินชั้นสี่ ไปหลีกกำลังพุ่งทะยานไปตามเส้นทางต่างๆอย่างรวดเร็ว

ทั้งสองด้านของทางเดินเป็นห้องโลหะรูปร่างแปลกๆ ด้านบนมีรหัสซึ่งมีลักษณะคล้ายๆ กันเขียนเอาไว้ นานๆ ที่จะมีเสียงประหลาดดังออกมา เขาเดินอยู่ในนี้นานมาก นานจนรู้สึกเหมือนกำลังเดินอยู่ในเขาวงกต การหาทางออกด้วยตนเองโดยที่ไม่มีแผนที่ช่วยนั้นเป็นเรื่องที่ยากมากจริงๆ

สิ่งที่ยุ่งยากยิ่งกว่าก็คือ ทุกๆ มุมมีเจ้าหน้าที่ลาดตระเวนเฝ้าอยู่

เจ้าหน้าที่ลาดตระเวนเหล่านี้แม้จะมีจำนวนน้อย แต่กลับเป็นระบบระเบียบมาก ทำให้ไปหลีกไม่สามารถเข้าสู่เกมได้อย่างราบรื่น เพราะระหว่างที่เขากำลังเข้าเกมก็มักจะถูกเจ้าหน้าที่ลาดตระเวนที่จู่ๆ ก็เลี้ยวมาเจอขัดจังหวะเสมอ

สิ่งนี้ทำให้ไปหลีกรู้ว่าถึงแอร์ต่าน่าจะออกแบบแผนผังการลาดตระเวนนี้ไว้สำหรับ [ผู้เล่น] โดยเฉพาะ

ภายใต้การลาดตระเวนของคนธรรมดา ทำให้ [ผู้เล่น] ไม่สามารถเข้าเกมได้ง่ายๆ

แรกเริ่มถึงแอร์ต่าใช้ [สเปซมายากล] สร้างคุกกี้เล็กๆ ไข่ซึ่งไปหลีกรอให้ไปหลีกหนีออกมาจากคุกกี้เล็กๆ ก็เข้าสู่กรงขังขนาดใหญ่ที่เกิดจากการลาดตระเวนของเจ้าหน้าที่

ไปหลีกแนบตัวชิดกำแพง ก่อนปรับลมหายใจ เตรียมลองดูอีกสักครั้ง เป็นครั้งสุดท้าย

ไปหลีกกำเหรียญที่ห้อยอยู่กับสร้อยเพื่อเตรียมตัวเข้าเกม แต่พอเขากำลังจะเรียกระบบออกมา ที่หัวมุมอีกด้านของทางเดินก็มีเจ้าหน้าที่ลาดตระเวนคนหนึ่งเลี้ยวมา ทำให้ไปหลีกต้องปล่อยเหรียญ แล้วหมุนตัวหนีเข้าสู่อีกทางเดินหนึ่ง

ตามคาด [เจ้าหน้าที่ลาดตระเวน] ที่จู่ๆ เลี้ยวเหล่านี้เป็นตัวขัดจังหวะไม่ให้เข้าสู่เกม

ไปหลิวรีบเร่งผีเท้าวิ่งหนีเจ้าหน้าที่ลาดตระเวนที่ไล่ตามมาด้านหลัง พลางเหลือบมองหมายเลขห้องชายขวา--1097, 1096...

ไปหลิวหนีออกจากห้องรหัส 006 ตอนนี้อยู่ในห้องที่พันกว่าแล้ว แต่เขายังไม่ได้เห็นเลขห้องทั้งหมด และรู้สึกเหมือนเดินอยู่บนทางลัดที่ตัดตรงสู่ห้องใดห้องหนึ่ง

...ไม่ใช่ความเข้าใจผิด เจ้าหน้าที่ลาดตระเวนกลุ่มนี้ตั้งใจไล่เขาไปยังห้องใดห้องหนึ่งจริงๆ

ไปหลิวชะงักผีเท้าที่กำลังจะหักเลี้ยวอีกครั้งทันที สายตาของเขาหยุดอยู่ที่ปลายทางเดิน เขาถูกไล่มาจนถึงทางตันแล้ว

และหมายเลขห้องตรงปลายทางนั้นคือ [1087]

ถังแอร์ท่าที่กำลังเฝ้าดูเหตุการณ์ทั้งหมดผ่านกล้องวงจรปิด ยกเครื่องมือสื่อสารขึ้นออกคำสั่งอย่างดุเดือด “เจ้าหน้าที่ลาดตระเวนทุกคนใส่หน้ากากออกซิเจน ผมจะเปิดระบบกักกันน้ำ ก่อนเปิดประตูห้องสิ่งของนอกกรีต [1087] ที่มีชื่อว่า [ตาน้ำฟูกลินกิน] แล้วเข้าสู่โหมดใต้น้ำทันที เจ้าหน้าที่ทุกคนโปรดเตรียมตัวให้ดี...”

“...3...2...”

หน้าต่างบานเล็กบนประตูโลหะของห้องรอบๆ ไปหลิวปิดลงที่ละบาน ประตูของห้องเล็กทุกห้องจมลงและมีผนังโลหะเรียบๆ ชื่นมาแทนที่ กันทั้งสองด้านของทางเดินอย่างแน่นหนา เจ้าหน้าที่ลาดตระเวนตรงหน้ากำลังใส่หน้ากากออกซิเจนโปร่งใสให้ตัวเอง พร้อมกับเสียงสุดท้ายของการนับถอยหลังที่ดังมาจากเครื่องมือสื่อสาร...

“...1”

ประตูห้อง [1087] ที่อยู่ด้านหลังไปหลิวค่อยๆ เปิดออก

น้ำฟูใสสะอาดไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง น้ำที่ท่วมขึ้นมาอย่างฉับพลันและละอองน้ำสะท้อนเข้าสู่ดวงตาของไปหลิวที่หันกลับมามอง และกวาดร่างของเขาไปทันที

ในลิฟต์

กล้องวงจรปิดในลิฟต์ถูกมูชื่อเหิงทุบทำลายทันทีที่พวกเขาเข้ามา มูชื่อเหิงเกร็งเล็กน้อย “ภายในฐานนี้ต้องมีกล้องวงจรปิดใช้ใหม่ล่ะ เออ พวกเราต้องหลบพวกกล้องวงจรปิดสักหน่อยใหม่...”

“เข้าฐานก็ไม่จำเป็นแล้ว” น้ำเสียงของหลิวเจียอู่ราบเรียบ “จุดประสงค์ของพวกเราคือการแอบเข้าไปช่วยไปหลิวแล้วรีบเข้าเกมให้ได้ การหลบกล้องวงจรปิดจะถ่วงความเร็วของพวกเรา พวกเขายากถ่ายก็ให้ถ่ายไป ฉันไม่เป็นไร”

มูเคอรีบพูดต่อ “ฉันก็ไม่เป็นไร”

“...แม่ง แต่ฉันยังต้องสอปลายภาคอยู่นะ...” มูชื่อเหิงรู้สึกหดหู่ “ถ้าถูกจับ ฉันขอทำข้อสอบในคุกได้รึเปล่า ฉันไม่อยากจะขอม...”

หลิวเจียอู่ทำเป็นไม่ได้ยินคำที่มูชื่อเหิงบ่นเพิ่มพ้ำ เธอมองทั้งสองคน “พวกเรามาทวนแผนการกันอีกครั้ง พวกเราไม่รู้สถานการณ์ข้างใน และไม่มีแผนที่ เพื่อไม่ให้ถูกจับได้ พวกเราจะประสานงานกัน หรือก็คือถ้ามีคนจะจับพวกนาย พวกนายก็เข้าไปซะ

“หลังจากเข้าเกมแล้ว พวกนายจะได้รับหมายเลขพิกัดเข้าสู่ระบบ 12 หลัก พอพวกเราสามคนเจอกันในเกม พวกเราจะแลกเปลี่ยนพิกัดอันตรายของกันและกัน จากนั้นก็เปลี่ยนพิกัดออกมา แล้วไปรวมตัวที่พิกัดเริ่มต้นแบบนี้พวกเราจะไม่พลัดหลงจากกัน แถมยังได้เส้นโค้งหนึ่งเส้น

“พวกเราสามคนจะเคลื่อนไหวในสามทิศทางที่ตั้งฉากกัน เทียบได้กับแกน x แกน y และแกน z ของแกนพิกัดสามมิติ เรากำหนดจุดพิกัดที่แตกต่างกันในทิศทางต่างๆ จากนั้นก็มาบรรจบกันที่พิกัดเริ่มต้น หลังจากทำแบบนี้หลาย ๆ ครั้ง พวกเราก็จะสามารถสร้างเส้นโค้งของเส้นทางที่สมบูรณ์ได้”

หลิวเจียอู่ทำมือหมุน ๆ ระหว่างทั้งสามคน “อาคารทุกแห่งย่อมมีกฎเกณฑ์ของมัน หลังจากเราได้เส้นโค้งโดยประมาณของอาคารนี้แล้ว เราก็จะสร้างแผนที่ได้คร่าว ๆ เข้าใจไหม”

“เข้าใจแล้ว” มูเคอหนึ่งคิดไม่นาน “ความจำของฉันดีมาก ๆ ฉันสามารถช่วยพวกนายใช้พิกัดสร้างแผนที่ที่สมบูรณ์ได้”

มูชื่อเหิงดูงุนงง “...”

นี่มันอะไรกันเนี่ย?! หลังจากเขาเรียนจบชั้นมัธยมปลายมากก็ไม่เคยเรียน

เรื่องระบบพิทักษ์จุดอีกเลย!

หลิวเจียอีเหลือบมองมู่ซื่อเจิง “นายฟังไม่เข้าใจใช่ไหม”

มู่ซื่อเจิงก้มหน้ายอมรับอย่างหดหู่ “อืม”

ลิปต์ส่งเสียงดัง “ตั้ง...” บอกว่ามาถึงแล้ว

หลิวเจียอีหันไปมองประตูลิปต์ด้วยสีหน้าเย็นชา “ไม่เข้าใจก็ไม่เป็นไร นายทำตามคำสั่งของฉันก็พอ”

เธอมองประตูลิปต์ที่กำลังเปิดออก แล้วสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนออกคำสั่ง “เตรียมบุก ปกติตรงประตูลิปต์จะมียามเฝ้า”

ประตูลิปต์ค่อยๆ เปิดออก น้ำไหลเข้ามา หลิวเจียอีรีบป็นขึ้นไปบนไหล่ของมู่ซื่อเจิงเพื่อไม่ให้จมน้ำ เธอขมวดคิ้วมองดูคลื่นน้ำทะเลลึกเข้ามาในลิปต์

เจ้าหน้าที่ลาดตระเวนสองคนที่เฝ้าประตูลิปต์ชะงักหน้าเข้ามาดู “พวกคุณคือเจ้าหน้าที่จากหน่วยสองที่ถูกเรียกมาตามจับพวกนอกรีตหมายเลข 006 ค่วนไซ้ไหม อย่าลืมใส่หน้ากากออกซิเจน กำลังจะใช้น้ำจับกุม...”

สายตาของพวกเขาลื่อนไปเห็นเด็กน้อยที่ไม่ควรจะมาปรากฏตัวที่นี้อย่างหลิวเจียอี

“พวกนายไม่ใช่เจ้าหน้าที่...?” เจ้าหน้าที่ลาดตระเวนทั้งสองคนยกเครื่องมือสื่อสารขึ้นเตรียมรายงานด้วยความตกใจปนสงสัย “รายงาน มีคนลอบเข้ามา...! ที่ชั้นใต้ดินชั้นสี่!”

เขายังพูดไม่ทันจบก็ถูกมู่ซื่อเจิงกับมู่เคอที่ซ่อนอยู่ข้างประตูคัดลอกตัวมาวางบนพื้น

มู่ซื่อเจิงถอดเสื้อผ้า หน้ากาก และเครื่องมือสื่อสารของเจ้าหน้าที่ลาดตระเวนทั้งสองออกแล้วส่งให้มู่เคอ พวกเขาหนีอยู่ในน้ำที่ทะเลท่วมนมาครึ่งตัวพลางเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยความยากลำบาก จากนั้นก็สวมเสื้อผ้าของตัวเองให้กับเจ้าหน้าที่ลาดตระเวนแล้วยัดทั้งสองคนเข้าไปในลิปต์

มู่เคอกดปุ่ม -1 พอประตูลิปต์ปิดและเคลื่อนขึ้นไป เจ้าหน้าที่ลาดตระเวนทั้งสองคนที่สวมเสื้อผ้าของเขาก็ถูกซื่อเจิงก็ลุกขึ้นมาพิงผนังลิปต์ด้วยความมุงงม มีเสียงถาบดังมาจากเครื่องมือสื่อสาร “นี่? ผู้บุกรุกอยู่ที่ไหน?”

มู่เคอรับเครื่องมือสื่อสารที่มู่ซื่อเจิงส่งให้มารายงาน “เราพบผู้บุกรุกซึ่งมี

สถานะไม่ชัดเจนสองคนที่ทางเข้าลิฟต์ จึงขับไล่พวกเขาทันที พวกเขากำลังขึ้นลิฟต์หนีไปชั้น -1”

พูดจบ มู่เคอาก็ปิดเครื่องมือสื่อสาร

มู่ซื่อเจิงแบกหลิวเจียอ้อออกจากลิฟต์ เขาสะบัดน้ำพลาจวมวดคิ้วมองน้ำที่ท่วมเกือบจะถึงไหล่ของตนแล้ว “น้ำพวกนี้มันอะไรกัน”

“คงต้องเปลี่ยนแผน” หลิวเจียอ้อถอดแว่นป้องกันของตัวเองออก สีหน้าเย็นชามาก “มีคนใช้น้ำขังไปหลิว ตอนฉันเล่นเกมกับไปหลิวทำให้รู้ว่าเขาเกลียดน้ำเป็นพิเศษ เป็นไปได้ว่ามีใครบางคนใช้น้ำทรมานไปหลิวให้เขาคายอะไรบางอย่าง พวกเราต้องรีบแล้ว”

สีหน้าของมู่ซื่อเจิงพลันเปลี่ยนไป เขาถามหลิวเจียอ้อที่อยู่บนไหล่ของตัวเอง “รีบยังไง”

หลิวเจียอ้อมองสำรวจรอบๆ ดูรอยต่อระหว่างประตูทางเดินที่ปิดสนิท “มีคนเปลี่ยนชั้นนี้ให้เป็นสภาพแวดล้อมปิด จากนั้นก็ปล่อยน้ำท่วม ให้ไปหลิววิ่งหนีอยู่ในนั้น นี่ก็ทำให้สภาพแวดล้อมของทางเดินที่ขยายออกไปทุกทิศทุกทางกลายเป็นท่อน้ำทิ้ง”

หลิวเจียอ้อก็มอง ‘มอง’ น้ำที่ไหล “ไปหลิวน่าจะอยู่ใกล้ๆ ทางระบายน้ำจั้นพวกเราก็หาเขาให้เจอได้โดยไม่จำเป็นต้องใช้วิธีบอกระบบพิกัดที่ซับซ้อนแบบก่อนหน้านั้นแล้ว”

“ฉันเข้าใจแล้ว” มู่เคอตอบสนองอย่างรวดเร็ว “ใช้น้ำไหล ถูกลม”

หลิวเจียอ้อพยักหน้า “ใช่ ใช้น้ำไหล”

“ไม่...” มู่ซื่อเจิงขัดจังหวะการสนทนาของทั้งสองคนอย่างอดสู “พวกนายช่วยพูดอะไรที่คนค่าสติปัญญา 74 จะเข้าใจบ้างได้ไหม”

หลิวเจียอ้ออธิบายอย่างหมดคำพูด “ความหมายก็คือพวกเราสามารถใช้เสียงและทิศทางน้ำไหลของน้ำระบุดำแหน่งของปากทางน้ำไหลได้ จากนั้นก็จะหาไปหลิวพบ”

“แล้วจะระบุดังไร” มู่ซื่อเจิงยังคงไม่เข้าใจ “นี่คงไม่สามารถระบุดำแหน่งที่ถูกต้องได้มั้ง ทางน้ำไหลของที่นี่ดูแล้ววุ่นวายอยู่นะ คงไม่ได้มีแค่กระแสเดียว...”

หลิวเจียอียื่นแว่นตาให้มุซื่อเจิงแล้วขัดจิ้งหะเขา “ช่วยฉันถือหน่อยสิ”

มุซื่อเจิงรับมันมาอย่างงง ๆ จากนั้นหลิวเจียอีก็สุดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วด่าลงไปไต้หวัน ไม่ถึงหนึ่งวินาทีเธอก็โผล่ขึ้นมา แล้วชี้ไปทางทิศหนึ่ง ก่อนหันไป ‘มอง’ มุซื่อเจิงอย่างเยิ่นชา รวากับไม่อยากจะเสียเวลาอธิบายเรื่องง่าย ๆ พวกนี้อีก

“ถ้าอยู่ในน้ำ ฉันสามารถระบุตำแหน่งจากเสียงและทิศทางการไหลของน้ำ” หลิวเจียอีทำสัญญาณมือให้ตามมา “รวมถึงตำแหน่งที่พวกนายยืนอยู่ เนื่องจากมีกระแส น้ำถูกปิดกั้นและไหลอ้อมตัวพวกนายไปทำให้เกิดเสียง ฉันก็สามารถใช้เสียงนี้ในการระบุว่าจะข้างหน้ามีใครอยู่ไหม”

มุเคอมองมุซื่อเจิงที่ยังคงงุนงง แล้วอธิบายเสริมให้อย่างสมเพศ “ก็เหมือนกับปลาที่ระบุทิศทางการไหลของน้ำผ่านแนวด้านข้างของท้องของมันไง”

หลิวเจียอีพยักหน้า “แบบนี้มันแหละ”

“ทำไมแม้แต่เรื่องนี้เธอก็ทำได้ล่ะ!” มุซื่อเจิงมองหลิวเจียอีที่กำลังลอยคออยู่ในน้ำอย่างทึ่ง ๆ “นี่! นะ นี่คือโลกจริงนะ! เธอเป็นคนหรือว่าปีศาจเนี่ย?! นี่ไม่ใช่ความสามารถของมนุษย์แล้วมั้ง!”

หลิวเจียอีไม่ได้ตอบคำถามของมุซื่อเจิง เพียงกลอกตาใส่เขา แล้วหมุนตัวว่ายน้ำไปอย่างอิสระราวกับปลาได้น้ำ

เธอทำเรื่องแบบนี้ได้เพราะเธอตาบอดมาตั้งแต่เกิด ประสาทสัมผัสของเธอจึงเฉียบคมมากกว่าคนปกติหลายเท่า

อีกอย่างคือเธอเคยชินกับการใช้ชีวิตอยู่ในน้ำเหมือนปลา

ตอนหลิวเจียอียังเด็ก พ่อของเธอมักจะโยนเธอลงในทะเลสาบให้ไปจับปลา หากได้ปลามากพอ ชายคนนั้นก็จะยอมปล่อยเธออย่างมีเมตตา เพื่อจับปลาเจ้าเล่ห์ที่ว่ายวนอยู่ในโคลน หลิวเจียอีจึงค่อย ๆ พัฒนาความสามารถด้านการรับรู้ให้เหมือนกับปลา

เธอจึงเกิดความสามารถที่ตัวเองมีมาโดยตลอด แต่ตอนนี้ ขณะนี้ กลับเป็นข้อยกเว้น

“ไม่ว่าคนที่ตัดสินใจปล่อยน้ำจะเป็นใคร” หลิวเจียอีลูบหน้า เธอสะบัดน้ำออกจากมือ ร่างกายลอยอยู่ในน้ำ น้ำเสียงสงบราบเรียบ “การที่เขาคิดใช้

น้ำทรมานไปหลิ่ว กลับเป็นการอำนวยความสะดวกให้คนตาบอดอย่างฉันใช้น้ำตามหาตัวเขา”

“...148...149...150 ครบเวลา ระบายน้ำได้”

ประตูห้อง [1087] ปิดลง กำแพงทั้งสองด้านของทางเดินเลื่อนออก น้ำไหลออกจากรอยแยกบนกำแพง

ไปหลิ่วที่โผล่พื้นน้ำล้นล้นออกมาอย่างเห็นเดเห็นอย

เขาคูกเข่าอยู่บนพื้นแล้วก้มตัวไอบอย่างแรง เลื้อยเช็ดสีขาวยเปียกแนบติดกับแผ่นหลังที่ล้นเทาของเขา

หลังแช่อยู่ในน้ำ สีผิวของไปหลิ่วยิ่งขาวจนดูไม่เหมือนสิ่งมีชีวิต ปลายนิ้วของเขากลายเป็นสีเขียวอมม่วง หน้าอกกระเพื่อมอย่างรุนแรง ประสพการณ์หายใจไม่ออกที่ยาวนานถึงสามนาทีทำให้เขาหมดแรง

ไม่นานไปหลิ่วที่อ่อนปวกเปียกก็นั่งงยหน้า ตาลอย พลังอัปាកกว้างเพื่อหอบหายใจเอาอากาศเข้าปอดอย่างยากลำบาก

แม้เขาจะหายใจแรง แต่กลับรู้สึกเหมือนปอดไม่ได้รับออกซิเจนอย่างเต็มที่ ไปหลิ่วกำลังจะซ็อก

“อยู่ในน้ำสามนาทีรู้สึกยังไงบ้างล่ะ ชินบ้างหรือยัง”

เสียงเนิบนาบของธังเออร์ต่ำดังจากเครื่องมือสื่อสารในมือของเจ้าหน้าที่ลาดตระเวนที่อยู่ตรงปลายทางเดิน “ได้ยีนว่าในโลกนี้มีคนที่กลืนหายใจได้นานสุดถึงสิบสามนาที นายอยากลองดูบ้างไหมล่ะ ไปหลิ่ว

“มันทำให้หนายนึกถึงความทรงจำไม่ค่อยดีบางอย่างได้บ้างหรือเปล่า” เสียงของธังเออร์ต่ำแหบต่ำ “คิดจะคายวิธีแก้ปัญหาก้าชกลีบกุหลาบแห้งออกมาได้หรือยัง

“ความตายไม่สามารถทำให้นายยินยอมได้ เพราะนายไม่กลัวตาย ฉันเลยไม่ใช่ความตายมาข่มขู่นาย ตอนนี้มีทางเลือกให้นายสองทาง ทางแรกหลังนายยอมคายวิธีแก้ปัญหารื่องก้าชกลีบกุหลาบแห้งแต่โดยดีแล้ว ฉันจะให้เงินนายในจำนวนที่นายจะต้องพอใจแน่นอน ถ้านายไม่กลับคำ ทำแค่เรื่องที่ต้องทำ เราก็จะไม่ยุ่งกับนายอีก

“ทางที่สอง นั่นคือฉันจะขังนายไว้กับ [ตาน้ำพุกลืนกิน] นี้ ฉันจะระบายน้ำออกให้นายทุก ๆ หนึ่งนาที่ครึ่งถึงสามนาที่ นายจะไม่ตาย แต่ก็ต้องแช่อยู่ในน้ำตลอด นายคงจะคุ้นเคยกับความรู้สึกหายใจไม่ออกแบบนี้แล้วใช่ไหม?”

ถึงแอร์ต่ำหัวเราะอย่างคลุมเครือ พลังกตน้ำเสียงให้ต่ำลง “ยังไงตอนนั้นผู้อำนวยการของสถานสงเคราะห์เอกชนก็ชอบสั่งสอนนายแบบนี้ นายมันเลวเกินไป เลวมาตั้งแต่เด็ก เธออยากดิงนายให้กลับมาอยู่ในทางที่ถูกที่ควร ถึงได้มักสั่งสอนนายด้วยวิธีนี้”

“น่าเสียดายที่ไม่ว่าจะสั่งสอนนายด้วยวิธีการที่รุนแรงขนาดไหน นายก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง กระทั่งไม่แสดงสีหน้า นายเป็นคนที่ชอบทรมาณคนอื่น มาตั้งแต่เกิด ไปลิว นายน่าจะเข้าใจดีว่าการสั่งสอนเด็กแบบนี้มันทำให้คนรู้สึกที่ไม่ถูกเติมเต็ม” ถึงแอร์ต่ำลากยาวตรงทางเสียง เขาสงบมากจนดูเหมือนกำลังสั่งสอนนักโทษประหาร

ไปหลิวยกแขนทั้งสองข้างขึ้นปิดตาเพื่อบังแสงสีขาวยาวพร่างพรายจากด้านบน พลังหายใจแผ่วเบาอย่างอ่อนแอ

ถึงแอร์ต่ำพูดต่อไปว่า “ดังนั้นเธอจึงเปลี่ยนวิธีการมากมาย ในที่สุดก็หาวิธีทรมาณที่จะทำให้นายตื่นนอนได้ นั่นก็คือให้นาย...”

คำพูดของถึงแอร์ต่ำถูกขัดจังหวะ เป็นเสียงของลู่อี้จ้านที่กำลังตื่นนอนต่อสู้อ เขาตะโกนสุดเสียงเพื่อให้กลบเสียงของถึงแอร์ต่ำ ไม่ยอมให้เขาพูดต่อ “อย่าพูดอีกเลย!! เขาลืมมันไปแล้ว!! อย่าทำให้เขานึกถึงมันขึ้นมาอีก!!”

แต่ถึงแอร์ต่ำกลับพูดต่ออย่างเย็นชาด้วยเสียงที่ดังขึ้น เสียงของเขาราวกับหมามแหลหมคมที่เจาะทะลุทะลวงเข้าไปในสมองที่ยังว่างเปล่าเชิงซิมของไปหลิวหลังขาดอากาศ

ไปหลิวขมวดคิ้วอย่างที่พบเห็นได้ไม่บ่อยนัก เขาปฏิเสธสิ่งที่ถึงแอร์ต่ำพูดโดยไม่รู้ตัว สิ่งที่เขาพูดทำให้ไปหลิวรู้สึกปวดหัวจนแทบระเบิด

“นายลืมไปหมดแล้วหรือไปลิว?! ไม่เคยมีใครกตนายลงน้ำ! เป็นตัวนายที่ก้มลงในน้ำเอง!!”

“เพราะมีคนคอยแบกรับเรื่องเลว ๆ แทนนาย มีคนยอมถูกครุพวกนั้นลงโทษเพื่อปกป้องนาย แต่ครุพวกนั้นกลับทำโทษเขาเกินกว่าเหตุ ระหว่างที่เขา

ถูกกดน้ำ ก็ทรมาณจนจมน้ำตายในทะเลสาบของสถานสงเคราะห์

“ร่างของเขาจมนลงไปก้นทะเลสาบ นายจึงดำลงไปใต้น้ำเพื่อมองหาศพของเขาที่จมนอยู่ที่ใต้น้ำไม่ยอมหยุด อยากดึงเขาขึ้นมา”

น้ำเสียงของถึงเออร์ตาแหบพร่า “...ไปสิ้ว ทำไมนายถึงกลัวน้ำ จริงๆแล้ว นายไม่ได้กลัวน้ำ นายกลัวที่จะมองเห็นศพในน้ำต่างหาก นายยังจำได้ไหมว่าเขาเป็นใคร?!”

ลู่อี้จ้านพยายามดิ้นรนสุดแรง เขาอยากหยุดถึงเออร์ตา น้ำเสียงของเขา เสร้าสลดปานแหบขาดใจ “อย่าบอกเขา!!!”

น้ำเสียงของถึงเออร์ตาทุ้มลึก “ชื่อเดิมของเขาคือเซี่ยถ่า แต่ในใหม่ไฉนนี้ นายกลับลืมเขาไปแล้ว และเรียกเขาว่าลู่อี้จ้าน

“นายยังจำใบหน้าของเซี่ยถ่าที่เห็นตอนเขาจมนอยู่ที่ใต้น้ำได้ไหม เขาเป็นคนที่อยู่เคียงข้างนายมาตลอด เขาได้จ้องมองนายมาจากก้นทะเลสาบหรือเปล่า!

“เซี่ยถ่าตัวจริงตายเพราะนาย รีบคิดให้ออกเดี๋ยวนี้!”

เซี่ย...ถ่า...?

ท่ามกลางความรู้สึกหายใจไม่ออกจนเกือบตาย ไปหลิวมองเห็นแสงสีขาวระยิบระยับ

แสงสีขาวฉายความทรงจำนับไม่ถ้วนที่ไปหลิวหลงลืมไปโดยตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจ

ความทรงจำที่แตกเป็นเสี่ยงๆ ผุดขึ้นท่ามกลางแสงสีขาวนั้นอย่างรุนแรงและรวดเร็ว มันแหลกสลายเหมือนหนังสือภาพขาดๆ หายๆ กระจัดกระจายเป็นชิ้นๆ ทั้งที่เป็นภาพขาวดำหรือภาพสี ในนั้นยังมีชิ้นส่วนเงาภาพของใครอีกคนที่เขาลืมไปแล้ว

จากนั้น ในน้ำเสียงที่เย็นชาของถึงเออร์ตา ขอบและมุมของความทรงจำที่เคยพราวเลือนและหลงลืมไปก่อนหน้านี้ ก็ได้ประกอบขึ้นใหม่ในหัวของไปหลิวเป็นภาพที่ละหน้าๆ จากนั้นก็เริ่มเล่นย้อนกลับทีละเฟรมๆ ต่อหน้าเขาราวกับโคมมัวร์ริง พร้อมกับเสียงจากอดีต

ความทรงจำของคนเราสามารถหลอกลวงเจ้าของของมันได้

เมื่อคุณไม่อาจทนรับความเจ็บปวดรวดร้าวจากความทรงจำ มันก็จะทำ

การปรับเปลี่ยนแก้ไขอย่างอ่อนโยนโดยอัตโนมัติ ทำให้เจ้าของแสร้งทำเป็นไม่มีอะไรและสามารถใช้ชีวิตต่อไปอย่างสงบภายใต้สภาวะและเงื่อนไข

หากจะอธิบายด้วยคำที่รู้จักกันทั่วไป มันคือการหลอกตัวเองและหลอกคนอื่น

ความทรงจำได้ถูกตัดออกเป็นแบบที่ไปหลิวยอมรับได้โดยอัตโนมัติ และเก็บไว้ในสมองของเขา มันจะไม่เปลี่ยนแปลงกลับไปเป็นแบบเดิมง่ายๆ จนกว่าจะถึงวินาทีสุดท้าย

ใบหน้าที่ซื่อสัตย์และซื่อตรงของลู่อัจฉริยะถูกหลบหายไปใแสงสีขาของความทรงจำอันยาวนาน กลายเป็นอีกใบหน้าที่ไปหลิวหึ่งแปลกหน้าหึ่งคุ้นเคย

โครงหน้าของคนผู้นั้นดูสวยงาม แต่เขามักจะปล่อยให้เส้นผมหยักศกที่ยาวมากๆ ยาวลงมาปิดตาอยู่เสมอ เผยให้เห็นริมฝีปากประณีตงดงามน่าดึงดูด

เขาหันมองไปหลิวจากความทรงจำที่ถูกลืมเลือน แล้วเรียกชื่อเขาเบาๆ ว่าไปหลิว ไม่เจอกันนานเลยนะ

กตลอกจอ

บทที่

147

สำนักจัดการพวกนอกกรีทอนทราย 14

เด็กหน้าตาดีแบบนี้มักถูกรังแกในสถานสงเคราะห์

เพราะที่นี่ไม่สามารถรองรับสิ่งสวยงามแบบนี้ได้

ว่าเขากลับถูกรังแกน้อยมาก แม้จะบาดเจ็บอยู่เสมอ แต่เหมือนคนที่
โชคร้ายจะเป็นพวกที่รังแกเขาเหล่านั้น

ไปหลิวชอบดูเด็กน้อยที่โดดเดี่ยวและดูต้นคนนี้สู้กับเด็กกลุ่มเล็ก ๆ
ที่รังแกเขาอย่างแข็งกร้าวเพียงลำพัง

เขาแปลกแยก บนร่างคละคลุ้งด้วยกลิ่นแปลก ๆ ของเห็ดและกลิ่น
คาราเลียดจุนกีก ที่หลังมือเต็มไปด้วยรอยเข็มรอยแล้วรอยเล่า บางครั้งยังมี
เลือดซึมออกมาจากรอยเข็มนั้นอีกด้วย เขามักลืมนัดมันออก

เขาแทบไม่พูดหรือไม่สื่อสารกับใครเลย ในทางกลับกันก็ไม่มีใครกล้าคุย
กับเด็กประหลาดที่เริ่มขีดขาราวกับแวมไพร์คนนี้

ดูเหมือนเขาจะไม่สนใจเรื่องนี้ มักไปในที่ที่ไม่มีใครอยากไป และอยู่ที่นั่น
คนเดียวตลอดทั้งวัน

และนี่เป็นเรื่องที่ไปหลิวชื่นชอบ

คนคนนั้นนั่งอยู่ในโบสถ์หลังสถานสงเคราะห์ มักนั่งอยู่ตรงแถวแรก
หน้ารูปปั้น พลังเปิดหนังสือแล้วก็ม้วนหน้าอ่านอย่างเอาจริงเอาจังตั้งแต่หน้าแรก
ส่วนไปหลิวหรือก็คือไปลิวก็นั่งอยู่ไม่ไกลจากเขา เขามือเท้าค้างด้วยท่าทางเกียจคร้าน
คอยสังเกตเด็กแปลก ๆ คนนี้กับหนังสือในมือเขาอย่างอยากรู้อยากเห็น

ทันใดนั้นเขาก็หันมามองไปหลิว แล้วชูหนังสือในมือขึ้น ก่อนถามเสียงเรียบ “นายอยากมาอ่านด้วยกันไหม”

ไปหลิวขำเลื่อมมองชื่อหนังสือ “บันทึกเหตุการณ์จริงของการฆ่าสเลนเดอร์แมน” แล้วพูดว่า “ตกลง

“นายเคยชวนคนอื่นมาอ่านหนังสือด้วยกันแบบนี้ไหม” ไปหลิวนั่งลงข้างๆ เขาแล้วหันไปถาม “ยังมีอีก ฉันสงสัยมากกว่าทำไมในสถานสงเคราะห์ถึงได้มีหนังสือแบบนี้อยู่ด้วย นี่มันผิดกฎนี้ ถ้าถูกยายผู้อำนวยการคนนั้นเห็นเข้าละก็เธอจะต้องคลั่งแล้วบอกว่าพวกเราหัวรุนแรงกระหายเลือดแน่ๆ”

มือที่พลิกหน้าหนังสือยังคงมีรอยเข้มน เขาก็มหันหน้าอ่านหนังสืออย่างมีสมาธิ ไม่ได้หันมามองไปหลิวเลย แต่กลับตอบคำถามของไปหลิวทีละข้อๆ “ก่อนหน้านี้เคยถามคนอื่นแล้วว่าอยากมาอ่านด้วยกันไหม แต่แค่เห็นเนื้อหาของหนังสือพวกเขา ก็ร้องเสียงหลงและวิ่งหนีไปแล้ว หนังสือนี้ฉันเอามาจากข้างนอก ฉันชอบอ่านเรื่องน่ากลัวพวกนี้”

“ทำไมถึงชอบเรื่องน่ากลัวพวกนี้ล่ะ” ไปหลิวย้อนถามด้วยความสนใจ

เขาตอบว่า “เพราะฉันรู้สึกว่ามันก็น่ากลัวเหมือนกัน”

เขาเหลือบมองไปหลิว “นายก็ชอบหรือ”

“ฉันก็ชอบ” ไปหลิวหัวเราะเบาๆ “ฉันชอบอ่านพล็อตเรื่องที่ปีศาจแสนน่ากลัวฆ่าพวกผู้เล่นที่เป็นมนุษย์”

หลังจากนั้น เด็กน้อยคนนั้นก็อ่านหนังสือกับไปหลิว และเอาพวกหนังสือกับเกมสยองขวัญจากข้างนอกมาแบ่งปันกับไปหลิวมากขึ้นเรื่อยๆ

พวกเขาไปช้อนที่หลังโบสถ์ หลบอยู่ใต้ฐานรูปปั้นแล้วเอาของต้องห้ามออกมาเล่นด้วยกัน ภายใต้การคุ้มครองของพระเจ้าที่ไม่มีความรู้สึก ทั้งสองแอบเล่นของที่น่ากลัว อ่านการ์ตูนสยองขวัญ ซึ่งผิดกฎของสถานสงเคราะห์ ทว่าใบหน้าของไปหลิวกลับแดงแต่มีรอยยิ้ม -- เขาซักเริ่มชอบอยู่กับเด็กคนนี้แล้ว

เขาต่างจากลู่อี้จ้าน เวลาลู่อี้จ้านเล่นเกมกับไปหลิว โดยพื้นฐานแล้วเขาจะยอมให้ไปหลิว เมื่อแพ้ก็จะเกาหัวกลางหัวเราะเหอๆ แล้วบอกว่าไปหลิวนั่นเก่งจริง ๆ

อย่างไรก็ตาม ความสามารถของคนคนนี้ช่างขัดกับรูปลักษณ์ที่เฉยเมยของเขาโดยสิ้นเชิง ไม่ว่าเขาจะเล่นเกมสยองขวัญแบบไหน เขาจะฆ่าอย่างบ้าคลั่ง จากนั้นก็จะเอาชนะไปหลิ่วและครองอันดับหนึ่ง เมื่อไปหลิ่วรู้สึกหดหู่หรือท้อแท้หลังจากแพ้ เขาจะกระอักกระอ่วนไม่เป็นตัวของตัวเอง แล้วตบไหล่ของไปหลิ่วอย่างเงอะงะก่อนพูดว่า “สู้ๆ ครั้งหน้านายอาจจะชนะฉันก็ได้”

ไม่นานไปหลิ่วก็ทำหายเขาอีกครั้ง การพ่ายแพ้ซ้ำๆ ทำให้เขาตื่นเต้น และรู้สึกสนใจคนที่เล่นเกมด้วยกันคนนี้มาก

พวกเขาอยู่ด้วยกันตลอดทั้งวัน และค่อยๆ กลายเป็นคู่หูตัวประหลาดที่แยกตัวออกจากผู้คน

หลังจากนั้นไม่นาน หนังสือ ‘บันทึกเหตุการณ์จริงของการฆ่าสเลนเดอร์แมน’ ก็ถูกพบตอนทำความสะอาดครั้งใหญ่ หนังสือเล่มนี้ถูกยึดและรายงานต่อผู้อำนวยการ ผู้อำนวยการโมโหมาก เรียกให้เด็กทั้งสถานสงเคราะห์ออกมายืนที่ด้านนอก แล้วไล่ถามทีละคนว่าใครกันแน่ที่เอาหนังสือการ์ตูนที่ไม่สร้างสรรค์เล่มนี้เข้ามาในสถานสงเคราะห์

ทุกคนเงิบและก้มหน้าลงด้วยร่างกายที่สั่นเทา ไม่มีใครกล้าก้าวออกมา ดังนั้นผู้อำนวยการจึงฉีกกระดาษหนังสือเล่มนี้ทีละหน้าต่อหน้าทุกคนด้วยความโมโห

ไปหลิ่วเฝ้าปากแน่น เขาเงยหน้าอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน จ้องมองหนังสือ ‘บันทึกเหตุการณ์จริงของการฆ่าสเลนเดอร์แมน’ ที่ถูกผู้อำนวยการฉีกจนเล่มนั้น นั่นเป็นหนังสือการ์ตูนที่เขากับคนคนนั้นพลิกอ่านไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง

ไม่มีใครยอมรับว่าเป็นคนนำหนังสือเล่มนี้เข้ามา ทุกคนปฏิเสธ และโยนความผิดไปให้ไปหลิ่วกับเด็กแปลกๆ คนนั้น

เมื่อผู้อำนวยการไล่ถามมาจนถึงตัวไปหลิ่ว ไปหลิ่วก็ไม่ยอมรับว่าเป็นหนังสือของเขา

มีเพียงเขาที่ไม่ปฏิเสธ

เขายืนเงิบอยู่หน้าผู้อำนวยการ หลบตามองเศษซากของหนังสือเล่มนั้น แล้วถามผู้อำนวยการว่า “คุณกลัวหนังสือเล่มนี้หรือ”

เขาเงยหน้ามองผู้อำนวยการ “หรือจะบอกว่าที่คุณกลัวนะคือผมก็ได้”

ถูกไหม คุณรู้สึกว่าคุณเป็นปีศาจน่ากลัวที่จะก่อเรื่องไม่ดี?”

ผู้อำนวยการมองเขาอย่างตกใจ สายตาแอบเหลือบมองรอยเข็มบนตัวเขา และไม่กล้าสบตาเขาตรงๆ ทั้งยังไม่กล้าตอบเขา

หนังสือซึ่งเดิมที่ไม่ควรปรากฏในสถานสงเคราะห์เล่มนี้ก่อให้เกิดปัญหามากมาย สุดท้ายผู้อำนวยการก็ซุ่มนขึ้นสูง ก่อนวางมันลงเบาๆ และปล่อยเขาไป เขามักได้รับสิทธิพิเศษจากผู้อำนวยการอยู่เสมอ ไม่ยอมให้บาดเจ็บง่าย ๆ คล้ายผู้อำนวยการไม่สามารถและไม่กล้าทำอะไรเขา

ก็เหมือนกับที่เขาพูดนั้นแหละ ดูเหมือนผู้อำนวยการจะหวาดกลัวเขามาก ไม่เพียงผู้อำนวยการเท่านั้น ครูของที่นี่ก็กลัวเขา กลัวกลืนคาวเลือดบนตัวเขา กลัวกลืนเลือดของนักลงทุน ความกลัวของพวกเขาอยากจะปิดบังจนในที่สุดความกลัวนี้ก็ลามไปถึงเด็กในสถานสงเคราะห์ซึ่งเชี่ยวชาญในการสังเกตสีหน้าและพฤติกรรมของผู้คน

พวกเด็ก ๆ ที่ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขาหันนั้นก็เริ่มค่อย ๆ กลัวเขา

พวกเด็ก ๆ เป็นศัตรูกับเขา ชับไล่เขา และทุบตีเขา หลังจากพบว่าไม่สามารถเอาชนะเขาได้ ก็แอบมองเขาจากที่ไกล ๆ ด้วยสายตาราวกับมองปีศาจ ใช้เรื่องราวซุบซิบและเขย่าขวัญต่าง ๆ เท่าที่ตัวเองจะจินตนาการได้มาแต่งเติมให้เขา

เขากลายเป็นปีศาจที่เติบโตขึ้นพร้อมกับรอยเข็มที่มีเลือดไหล

แต่เขาไม่สนใจ เพียงย่อตัวลงเก็บเศษหนังสือที่ขาดเงียบ ๆ

หลังจากทุกคนแยกย้าย มีเพียงไปหลิวยืนอยู่ข้างหลังเขา ย่อตัวลงเก็บเศษหนังสือเล่มนั้นด้วยก้นกับเขา

หลังจากเก็บเศษซากทั้งหมดแล้ว พวกเขาก็ลุกขึ้นไปโบสถ์--นั่นคือเขตปลอดภัยของพวกเขา

เนื่องจากไม่มีเด็กหรือครูอยากไปที่นั่น โบสถ์ของสถานสงเคราะห์จะเปิดเฉพาะวันพิเศษเท่านั้น ในวันนั้นจะมีคนที่ดูร่ำรวยจำนวนมากมาช่วยเด็ก ๆ เหล่านี้ล้างบาปและทำพิธีแปล ๆ ๆ

ไปหลิวโดดพิธีการทุกครั้ง เขาไม่ชอบสายตาที่พวกคนรวยเหล่านั้นมองเด็ก ๆ

เป็นสายตาละไมบราวกับกำลังมองสินค้า

หลังพิธีทุกครั้ง รอยยิ้มบนตัวเขาก็เพิ่มมากขึ้น สีหน้าก็ยิ่งขาวซีด ดูคล้ายรูปปั้นหินอ่อนไร้สีเลือดมากขึ้นเรื่อย ๆ

ไปหลิวกับเขาช่วยกันปะติดปะต่อเศษชิ้นส่วนที่ฉีกขาดของ ‘บันทึกเหตุการณ์จริงของการฆ่าสเลนเดอร์แมน’ บนโต๊ะในโบสถ์เงียบ ๆ เหนือศีรษะพวกเขาคือรูปปั้นพระเจ้าที่กำลังดูเด็ก ๆ พยายามแกะหนังสือซึ่งไม่มีคำพอให้ซ่อมแซม

“นายว่าที่นี่จะมีพระเจ้าที่คนพวกนั้นเชื่ออยู่จริง ๆ ไหม” จู๋ ๆ ไปหลิวก็เอ่ยถาม “นายคิดว่าพระเจ้ามีอยู่จริงหรือเปล่า”

เขายังคงก้มหน้าใช้ปลายนิ้วต่อชิ้นส่วนกระดาษเข้าด้วยกันเงียบ ๆ ก่อนถามไปหลิวกลับ “นายเชื่อไหมล่ะ”

“ฉันไม่เชื่อ” ไปหลิวตอบออกมาตรง ๆ เขาชี้ไปที่เศษหนังสือบนโต๊ะแล้วพูดตามสบายว่า “ถ้ามีพระเจ้า ก็ให้เขาเปลี่ยนเศษกระดาษของนี่เป็นสเลนเดอร์แมนให้ฉันสิ”

ไปหลิวติดหนังสือด้วยความหงุดหงิด แต่อีกคนกลับอดทนทำมันมา ๆ เขาเงยหน้า “เมื่อก็ตอนที่หนังสือถูกฉีก นายไม่ค่อยพอใจใช่ไหม”

“เปล่า” ไปหลิวปฏิเสธอย่างรวดเร็ว

เขาจ้องไปหลิวแล้วถามต่อ “นายชอบหนังสือเล่มนี้มากใช่ไหม ชอบสเลนเดอร์แมนเหรอ”

“ไม่ใช่” ไปหลิวปฏิเสธอย่างรวดเร็วอีกครั้ง

เขาก็ก้มหน้าลงเงียบ ๆ แล้วปะหนังสือต่อไป “ฉันรู้แล้ว”

ไปหลิวพบว่าตัวเองรู้สึกหดหู่ “นายรู้อะไรล่ะ”

หลังจากนั้นหนึ่งเดือน ไปหลิวก็รู้ว่าเขารู้อะไร

ที่โบสถ์มีตุ๊กตาอัปลักษณ์ที่ดูคล้ายสเลนเดอร์แมนนิดหน่อย มันนั่งหลังตรงเงียบ ๆ ที่ม้านั่งแถวแรกใต้รูปปั้น

ดูเหมือนของเล่นชิ้นนี้จะทำมาจากผ้าปูที่นอนและปลอกผ้าห่มต่าง ๆ ที่ไม่ใช่แล้วของสถานสงเคราะห์ บนหัวยังมีฟางหนึ่งเส้นติดอยู่ ทุกที่บนตัวมีสีที่แตกต่างกันไปตามเศษผ้า ทำให้ [สเลนเดอร์แมน] ตัวนี้ดูน่าสสารและเงอะงะ

คล้ายคนเร่ร้อนที่ไม่เชี่ยวชาญการทำธุรกิจ

[สเลนเดอร์แมน] หันหน้ามามองไปหิ้วที่ยืนนิ่งอยู่ตรงประตู แล้วชูหนังสือการ์ตูนที่เต็มไปด้วยรอยปะลายพร้อยซึ่งไม่รู้จะใช้เวลานานเท่าไรถึงจะต่อได้สำเร็จ ยังคงถามเขาด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “อยากมาอ่านด้วยกันไหม”

ไปหิ้วนั่งลงอย่างใจเย็น แล้วอ่านหนังสือกับเขาเงียบๆ ได้ไม่ถึงหนึ่งนาที ก็พับหน้าลงกับโต๊ะพลางหัวเราะ “...หน้าของนายที่โผล่ออกมาจากตุ๊กตาตัวนี้ตกลงไปแล้ว”

“ด้านหน้าต้องใช้ผ้าพันแผลมาทำ” เขาอธิบายเรียบๆ “แต่หาผ้าพันแผลเยอะขนาดนั้นไม่ได้ นายใช้หน้าของฉันทำออกมาหน่อยสิ ฉันคิดว่าหน้าของฉันคงจะน่ากลัวพอๆ กับสเลนเดอร์แมน”

“ฉันไม่เชื่อ นายเอาผมบังหน้าตลอด หน้านายต้องน่ากลัวกว่าสเลนเดอร์แมนแน่ๆ...” ไปหิ้ววาคัยตอนนี้อีกฝ่ายไม่สนใจ ทั้งยังใส่ชุดตุ๊กตาทำให้ขยับยากหันไปใช้มือปิดเปิดผมที่ปรกหน้าเขาออก

ทันทีที่ผมถูกแหวกออก ทั้งสองคนก็สบตากันเงียบๆ อย่างน่าประหลาด นัยน์ตาสีเงินอมฟ้าที่คล้ายสีขาวยิ่งทำให้ดูเหมือนไม่มีนัยน์ตา มองมายังไปหิ้วอย่างเฉยชา ส่วนในดวงตาสีดำสนิทของไปหิ้วก็สะท้อนใบหน้าของเขา-- นัยน์ตาสีเงินอมฟ้าจ้องมองเข้ามาในดวงตาของไปหิ้วอย่างตั้งใจ แนวกรามชัดเจนริมฝีปากขาวซีดไร้สีเลือด

หลังจากนั้นสืบทว่านาที ทั้งสองคนก็ละลายตาออกพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

ไปหิ้วเก็บมือของตัวเองที่ลูบหน้าผากของอีกฝ่ายมานั่งบิดนิ้วเงียบๆ เสียงลมหายใจค่อยๆ ถึกระชั้น

ส่วนเขาก็หันหน้าลง มือหนึ่งกำแน่นซุกลงใต้โต๊ะ จ้องหนังสือเขม็งราวกับจะแปะลูกตาลงไปในนั้น หนึ่งวินาทีก็พลิกหน้าหนังสือหนึ่งครั้ง “ไม่รู้ด้วยด้วยความเร็วขนาดนี้เขาจะสามารถอ่านอะไรได้”

“ฉันดู... น่ากลัวมากไหม” เขากระซิบถาม

“พอได้อยู่นะ” ไปหิ้วพินตอไปด้วยท่าทางใจเย็น “ไม่ได้ที่น่ากลัวมาก”

“นั่นทำไมหัวใจของนายถึงได้เต้นเร็วขนาดนี้ล่ะ” เขาถาม “คงไม่ใช่ตกใจ

หน้าฉันหรือคะ”

“ไม่ใช่” ไปหลิวสุดหยาใจเข้าลึกๆ เขาปิดหนังสือ แล้วลุกขึ้นหันหลังให้
“วันนี้พวกเราอ่านเท่านี้ก็แล้วกัน”

“เดี๋ยวก่อน” เขากอดไปหลิวจากทางด้านหลังเบาๆ และยัดหนังสือที่
ซ่อมแซมเสร็จแล้วเล่มนั้นใส่อ้อมแขนของไปหลิว ก่อนบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน
“ซ่อมเสร็จแล้ว ยกให้นาย”

ไปหลิวไม่กล้าหันกลับไปอย่างอธิบายไม่ได้ เขารับหนังสือมาด้วยสีหน้า
เครียดซึ่ง แล้วรีบสาวเท้าเดินจากไป

ทดลองอ่าน

บทที่

148

สำนักจัดการพวกนอกกรีตอันทราย 15

หลังจากนั้นไม่นาน ก็ถึงวันที่พวกนักลงทุนเหล่านั้นจะมารวมตัวกันที่โบสถ์ เพื่อเข้าร่วมพิธีล้างบาปแปลก ๆ นั้น

หากว่ากันตามปกติแล้ว ผู้อำนวยการจะเรียกเขาไปเตรียมตัวที่โบสถ์ ก่อนหนึ่งวัน และคืนนั้นเขาจะนอนที่โบสถ์ ไม่กลับมานอนที่ห้องนอน

ไปหิ้วขวดหนังสือ บันทึกรายการณัจจริงของการฆ่าสเลนเดอร์แมน ที่เขาให้ และนอนพลิกตัวไปมา สุดท้ายก็ลุกขึ้นมาใส่รองเท้า แล้วเดินไปที่โบสถ์อย่างระมัดระวัง

ผู้อำนวยการลือกระตุบโบสถ์แล้ว แต่ไปหิ้วมาเล่นที่โบสถ์ประจำจันรู้ เส้นทางเล็ก ๆ ที่สามารถใช้ลอบเข้าโบสถ์ได้ อย่างเช่นหน้าต่างต่าง ๆ บานหนึ่ง ซึ่งถูกผ้าม่านบังเอาไว้

ไปหิ้วปืนเข้าไปในโบสถ์ผ่านทางหน้าต่าง เขาอาศัยแสงจันทร์ในการตามหาร่องรอยของอีกคน ในที่สุดไปหิ้วก็พบเขาอยู่ด้านหลังรูปปั้นพระเจ้า ขณะที่มองเห็นเขา ใบหน้าของไปหิ้วไม่มีอารมณ์ใดๆ

เขาขดตัวอยู่ในอ่างล้างบาปที่เล็กกว่าความสูงของเขาเล็กน้อย ในอ่างล้างบาปมีแต่เลือด ใบหน้าที่ขาวจนแทบจะโปร่งแสงของเขาแช่อยู่ในน้ำครึ่งหนึ่ง แทบไม่รู้สึกลมหายใจ มีเกล็ดน้ำแข็งสีขาวระยิบระยับเกาะอยู่บนขนตา บนมือเท้า และหน้าผากของเขามีรอยเข็มที่มีเลือดไหลซึม

“เชี่ยถ่า” ไปหิ้วเรียกชื่อเขาเป็นครั้งแรก

เขี่ยถ้ำลึมหาดินขึ้นมาในอ่างล้างบาป ขณะที่เขาลึมหาดินเห็นไปหลิ่ว ก็ยื่นมือออกมาคล้ายอยากสัมผัสไปหลิ่ว แต่บางสิ่งในอ่างอาบนํ้าลึนไหว ก่อนปลายนิ้วของเขี่ยถ้ำจะแตะโดนไปหลิ่วเพียงหนึ่งวินาที ถ้าวรลึมหาดินที่เต็มไปด้วยดอกเห็ดเส้นหนึ่งยื่นออกมาจากนํ้าเลือด แล้วรัดรอบคอกับข้อมือข้อเท้าของเขี่ยถ้ำอย่างเอาเป็นเอาตาย เขาถูกพันรัดอยู่ในอ่างล้างบาปสีเลือด

“นายทำอะไรอยู่” ไปหลิ่วได้ยินเสียงของตัวเองถามออกไปอย่างเฉยเมย เขี่ยถ้ำตอบ “ล้างบาป นี่เป็นพิธีการก่อนจะสูบเลือด”

“คนพวกนั้นมาสูบเลือดของนายหรือ พวกเขาต้องการเลือดของนายไปต่อชีวิตตัวเอง” ไปหลิ่วถามต่ออย่างสงบ “นายต้องให้เลือดเยอะขนาดนี้ อาจตายได้เลยนะ”

“ไม่หรอก” เขี่ยถ้ำจ้องไปหลิ่ว “ฉันเป็นปีศาจ ดังนั้นจึงไม่มีวันตาย”

ระหว่างที่พูดเขี่ยถ้ำก็พันคว้นสีขาออกมา -- พอที่จะทำให้รู้ว่าอุณภูมิร่างกายของเขาเย็นมากขนาดไหน

“นายนอนในนี้หนาวไหม” ไปหลิ่วถามอีก

เขี่ยถ้ำส่ายหน้าตามจริง “ฉันไม่รู้สิก็อะไร”

เท้าข้างหนึ่งของไปหลิ่วจุ่มลงในนํ้าเลือด เขาคุกเข่าลงแทรกตัวเข้าไปในที่ว่างซึ่งเขี่ยถ้ำนอนขดตัวอยู่ อุณภูมิร่างกายอันอบอุ่นของไปหลิ่วแผ่ไปยังเขี่ยถ้ำอย่างต่อเนื่องผ่านทางนํ้าเลือด เขี่ยถ้ำกะพริบตาซ้ำๆ เกล็ดนํ้าแข็งที่เกาะอยู่บนขนตาของเขาละลายด้วยลมหายใจของไปหลิ่ว

ตอนนี้เขารู้สึกหนาวแล้ว เพราะตัวไปหลิ่วอุ่นมาก

จากนั้นไปหลิ่วก็เปิดหนังสือที่เขี่ยถ้ำมอบให้ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขานำมันมาด้วยและถามว่า “อยากอ่านด้วยกันไหม”

พวกเขาอ่านด้วยกันในอ่างล้างบาปที่เต็มไปด้วยนํ้าเลือดสกปรก มองดูรูปปั้นพระเจ้าที่ก้มมองพวกเขา แล้วพูดคุยกันเรื่อยเปื่อยโดยไม่มีผู้ใดห้าม

“การล้างบาปหมายความว่าอะไร”

“ความหมายของการล้างบาป คือพระเจ้าจะอวยพรให้แก่สาวกใหม่อันเป็นที่รักของพระองค์”

“แบบนายนี้ก็นับว่าเป็นการอวยพร?”

“...อวยพรให้ตัวพวกเขาเองละมั้ง”

“นายเชื่อเรื่องพวกนี้ด้วยเหรอ คงไม่ได้คิดว่าพระเจ้ามีอยู่จริงหรอกนะ”

“อืม”

...

ไปหิ้วขวดตัวอยู่บนท่อนแขนเย็นๆ ของเชี่ยถ่าแล้วพล็อยกลับไป กระทั่งเขาตื่นขึ้นในวันถัดมาแล้วพบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงของตน บนร่างกายไม่มีร่องรอยเปื้อนเลือด

เชี่ยถ่ากลับมาตอนบ่าย เขาชาวซิดกว่าเดิมอีก

ครั้งนี้รอยเข็มกระจายอยู่ทั่วไปหน้าเขา บนหลังมือและหลังเท้าเป็นสีเขียวอมม่วงอย่างน่าตกใจจากการถูกสูบลือดซ้ำๆ

ไปหิ้วใช้ผ้าพันแผลที่เขาขโมยมาจากห้องพยาบาลพันรอบรอยเข็มที่ยังมีเลือดไหลซึมเหล่านั้นเงียบๆ

ส่วนเชี่ยถ่าก็มองเขาเงียบๆ แล้วจู่ๆ ก็พูดขึ้นมาว่า “พอแกะผ้าพันแผลนี้ออก ตึกตา [สเลนเดอร์แมน] ของนายก็จะมีใบหน้าแล้ว”

ริมฝีปากของไปหิ้วยิ้มแน่นอนจนเป็นเส้นตรง

คนร้ายพวกนั้นมาสูบลือดบ่อยขึ้นเรื่อยๆ และเชี่ยถ่าก็ปรากฏตัวน้อยลงเรื่อยๆ เช่นกัน แม้เขาจะยังปรากฏตัวให้เห็นบ้างเป็นครั้งคราว แต่กลิ่นหืดและเลือดบนตัวของเชี่ยถ่ากลับรุนแรงจนยากที่ผู้คนจะยอมรับได้

แค่เชี่ยถ่าปรากฏตัว พวกเด็กๆ ก็จะหลีกหนีไปไกล ทั้งยังปิดจมูกของตนพลางโบกมือไล่ไม่หยุด รวากับอยากไล่เชี่ยถ่าไปพร้อมกับกลิ่นแปลกๆ นั้น

เชี่ยถ่าก็เหมือนจะรู้ว่าตัวเองมีกลิ่นไม่น่าพิศมัย จึงไม่ค่อยมาปรากฏตัวต่อหน้าไปหิ้ว เพียงยืนมองเขาจากที่ไกลๆ เท่านั้น บางทีไปหิ้วก็ออกตามหาเขา แต่เชี่ยถ่าก็จะหายตัวไปทันที

เวลาเขาไม่อยากเสวนากับคนอื่น ก็เหมือนคนไร้ตัวตน ไม่เคยมีใครหาเขาพบ รวมถึงไปหิ้วด้วย

ไปหิ้วเริ่มติดต่อกับพวกผู้ใหญ่ข้างนอก เพื่อหางานสีเทาที่เหมาะสมให้เด็กทำ เขาสามารถทำเงินจากงานพวกนี้ได้มากมาย

มีเพียงมีเงิน ความสามารถ และการเตรียมการที่ดีเท่านั้น ที่จะทำให้

เขาสามารถพาเขี่ยถ้ำหนีออกจากสถานสงเคราะห์แห่งนี้ หนีไปให้พ้นจากการตามล่าของนักลงทุนเหล่านั้น -- แม้ว่ามันจะเป็นแผนการที่ดูเด็กและไร้เดียงสาเหลือเกิน

ความไม่สบายใจที่คลุมเครือทำให้ไปหลิวตระหนักว่าถ้ายังไม่รีบพาเขี่ยถ้ำหนีไปอีก เป็นไปได้ว่าเขาจะไม่มีวันได้ออกจากที่นี่

แต่งงานของไปหลิวถูกเปิดโปง

เด็กที่เปิดโปงเรื่องงานของไปหลิวแอบอยู่ด้านหลังผู้อำนวยการ ใบหน้าของเขาฉายแววตื่นกลัวแกมตื่นเต้น เขากลืนน้ำลายติดกันหลายครั้ง และยกมือขึ้นไปทาบหน้าไร้อารมณ์ของไปหลิวอย่างสิ้นเทา “ผมเห็นเขาแลกเปลี่ยนของแปลกๆ... กับพวกผู้ใหญ่! เขาช่วยผู้ใหญ่กลุ่มหนึ่งทำเรื่องไม่ดี! ผมเห็น! ผู้ใหญ่พวกนั้นให้เงินเขาด้วย!”

“เธอทำเรื่องแบบนี้จริงหรือ! ไปหลิว!” ผู้อำนวยการมองเขาด้วยสายตาเข้มงวด

ไปหลิวไม่ได้ปฏิเสธ เขาแค่หันไปจ้องเขี่ยถ้ำซึ่งนั่งอยู่ในฝูงชนเงียบ ๆ อย่างไม่แยแส

ที่เขาไม่ได้อธิบายว่าตัวเองไปทำอะไรมากันแน่ -- ก็เพราะไม่สนใจคนพวกนั้นไม่สนหรอกว่าเขาไปทำอะไรมา และคงไม่มาถามว่าเขาทำอะไรลงไป เพราะได้ตัดสินโทษเขาไปแล้ว

แน่นอนว่าเรื่องที่เขาทำก็ไม่นับว่าเป็นเรื่องดีอะไร

ครูพวกนี้ก็แค่หวาดกลัวเท่านั้น -- กลัวว่าเขาฆ่าแต่ลูกศิษย์อยู่กับเขี่ยถ้ำตลอดทั้งวัน จนกลายเป็นเด็กแปลกๆ ที่มีตมและน่ากลัวมากขึ้นเรื่อย ๆ ชอบอ่านเรื่องกระหายเลือด และมองคนอื่นด้วยสายตาแปลก ๆ เหมือนมองคู่สัตว์ที่กำลังถูกเชือด

ดังนั้นหากว่ากันตามเหตุและผล เขาจะต้องถูกลงโทษ ไปหลิวยังมีอารมณ์มาประเมินว่าครูเหล่านี้จะใช้มาตรการอะไรมาลงโทษตนอย่างเหม่อลอย -- ก็มียู่แค่นี้ก็เท่านั้นแหละ เขาไม่ได้ถูกลงโทษครั้งแรกสักหน่อย

แต่พอครูเข้ามาคว่ำแขนของไปหลิวแล้วเตรียมลากเขาไป มือข้างหนึ่งของเขี่ยถ้ำก็จับพนักเก้าอี้ แล้วไซ้ซัดไซ้เซลุ๊กขึ้นยืนกะทันหัน

สีหน้าและน้ำเสียงของเขายังสงบราบเรียบไม่เปลี่ยนแปลง “ผมเป็นคนบอกให้เขาทำเอง”

ครูพวกนั้นปล้นกันต่อกันเสียงขรม

เมื่อเทียบกับไปหลิวแล้ว พวกเธอย่อมกลัวเสียถ้าที่มีบุคลิกเงียบขรึมมากกว่า พวกเธอยืนล้อมเสียถ้าโดยมีเขาอยู่ตรงกลาง แต่กลับทิ้งระยะห่างถึงหนึ่งเมตรอย่างระแວดระวัง กลายเป็นวงกลมล้อมรอบที่ว่าง

ผู้อำนวยการสอบถามเขาอย่างไว้ตัว ทั้งหวาดกลัว ทั้งระมัดระวัง “ทำไมเธอต้องให้ไปหลิวทำเรื่องแบบนี้ด้วย”

พวกเธอไม่เคยสงสัยเลยว่าเสียถ้าไม่ได้เป็นคนทำเรื่องพวกนี้ ก็เหมือนตอนที่ตัดสินใจไปแล้วว่าไปหลิวมีความผิดก่อนหน้านั้นแหละ พวกเธอตัดสินใจโทษอย่างง่ายตายและมันนอกมันใจ

เพราะว่าเขาเป็นปีศาจ ส่วนไปหลิวเป็นเด็กเลวที่คลุกคลีอยู่กับปีศาจไม่ว่าเรื่องอะไรพวกเขาก็อู้ขึ้นมาได้อยู่แล้ว

เสียถ้าฆ่าเลื่อมองไปหลิวซึ่งถูกครูตั้งให้ลุกขึ้น ทันใดนั้นก็ยกยิ้มที่มุมปากอย่างอ่อนโยน ในช่วงเวลาที่เสียถ้ายิ้ม ไปหลิวรู้สึกดวงตาสีเงินอมฟ้าของเขาจะต้องโค้งอย่างสวยงามและอ่อนโยนมากแน่ๆ แต่น่าเสียดายที่มองไม่เห็นเพราะเส้นผมของเขาบดบังอยู่

เสียถ้าใช้น้ำเสียงอ่อนโยนเหมือนครั้งแรกที่ชวนไปหลิวอ่านหนังสือสารภาพผิด

เขาบอกว่า “เพราะผมอยากติดต่อกับคนภายนอก แล้วพาไปหลิวหนีออกไป”

“เชือกมัดดียังไง!!” ผู้อำนวยการกรีดร้องเสียงแหลม “เธอก็รู้ว่าถ้าเธอหนีไปจะสร้างปัญหายุ่งยากให้พวกเราขนาดไหน! ทั้งที่เข้าสู่รอบสองของการคัดกรองแล้ว! ถ้านักลงทุนพวกนั้นไม่ได้เลือดของเธอก็จะไม่บริจาคเงินนะ”

พวกเด็กๆ แยกฮืออย่างตื่นตระหนก พวกเขาถกเถียงกันแข็งแ้งด้วยความหวาดกลัว

“เลือด?! เลือดอะไร! เลือดที่ไหลออกจากรอยเข็มพวกนั้นนะหรือ?!”

“เขาเป็นปีศาจจริงๆ ด้วย!”

เมื่อผู้อำนวยการพบว่าตัวหลุดปากพูดออกไป ก็ปิดปากโดยไม่รู้ตัว แล้วมองไปที่เชี่ยถ่าอย่างดูร้าย เธอลากข้อมือเรียวยาวของเชี่ยถ่าให้เดินไปทางโบสถ์

“สถานสงเคราะห์ให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับเธอ ยังคิดจะหนีอีก!” ความโกรธของผู้อำนวยการชนะความกลัว เธอตัดสินใจลงโทษเชี่ยถ่าอย่างโหดเหี้ยม “ฉันคิดว่าพวกเราคงให้สิทธิพิเศษกับเธอมากเกินไป เธอควรถูกลงสอน คืนนี้ฉันจะขังเธอไว้ในโบสถ์เพื่อล้างบาป!”

เมื่อพูดจบ เธอก็ลากข้อมือของเชี่ยถ่าจากไป

ไปหลิวตะโกนข้ามเสียงของพวกครูและเด็ก ๆ อย่างยากลำบาก พยายามแหวกฝูงชนไล่ตามพลางยื่นมือออกไป เพื่อคว้าเชี่ยถ่าที่ถูกพาตัวไป “เชี่ยถ่า!”

เชี่ยถ่าหันกลับมาองเขา ลมพัดผมที่ปรกหน้าผาก เผยให้เห็นดวงตาสีเงินอมฟ้าที่งดงามราวกับผิวทะเลสาบหลังหิมะละลาย

ไปหลิวจ้องมองดวงตาสีเงินอมฟ้าของเชี่ยถ่าที่ไม่ได้ดูเศร้าโศกเลยสักนิด แต่สงบนิ่งและเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก ในดวงตาคู่นั้นสะท้อนภาพของเขาจากกันบึงของจิตใจ

เชี่ยถ่าเองก็ยื่นมือออกมาหาเขา มือข้างนั้นจับมือของไปหลิวที่ยื่นมาหาท่ามกลางฝูงคน ลิบนิ้วสอดประสาน

เป็นสัมผัสที่ทั้งเย็นและอบอุ่น ทั้งยังสามารถรู้สึกถึงรอยเข็มที่บวมเล็กน้อยบนหลังมือของเชี่ยถ่า

“ไปหลิว” เขาหัวเราะเบาๆ พลางจับมือของไปหลิวแน่น “ไม่ต้องกลัว ฉันเป็นปีศาจ ไม่ตายหรอก”

“ปล่อย!” ผู้อำนวยการเกาะสองมือที่จับกันแน่นของพวกเขาออก

ไปหลิวกัดฟันไม่ยอมปล่อยมือ แต่เชี่ยถ่ากลับปล่อยมือเงิบๆ ดังนั้นมือที่จับกันไว้อย่างแนบแน่นจึงคลายออก

เชี่ยถ่าส่ายหน้าไม่ให้ไปหลิวตามมา ก่อนหันหลังเดินไปยังโบสถ์ที่เขาแสนคุ้นเคยพร้อมกับผู้อำนวยการอย่างสงบ

ไปหลิวไม่ใช่เด็กที่ว่าง่ายอยู่แล้ว ไม่กินาติหลังจากผู้อำนวยการพาตัว

เซียเถ่าไป เขาก็แอบเข้าไปในโบสถ์ผ่านทางหน้าต่างแตกที่มีผ้าม่านปิดไว้อย่างระมัดระวัง ไปที่หัวซอ้นตัวอยู่หลังม่าน ขดตัวจนกลม และแอบมองเซียเถ่ากับผู้อำนวยการที่ยืนอยู่ใต้รูปปั้นจากขอบผ้าม่าน

เซียเถ่าสวมชุดสีขาวบริสุทธิ์ สองมือถือเทียนสีขาวที่เปลวไฟไหวระริก ยืนเท้าเปล่าอยู่หน้ารูปปั้นพระเจ้า เขาเงยหน้าหลับตา ท่องคำอธิษฐานไม่ซ้ำไม่เร็ว

ผู้อำนวยการยืนอยู่ข้างๆ เซียเถ่า ถือแส้เส้นหนึ่งพลางมองเขาอย่างเย็นชา หลังจากท่องคำอธิษฐานจบ ผู้อำนวยการก็ก้าวมาข้างหน้าแล้วจ้องมองเขา “ต่อไปจะเป็นการล้างบาป เนื่องจากวันนี้เธอคิดจะทรยศพระเจ้าแล้วหนีไป ดังนั้นการล้างบาปของวันนี้ก็เพื่อชำระสิ่งชั่วร้ายและความสกปรกในร่างกายของเธอให้หมดสิ้น!”

เซียเถ่าหลุบตาลง “ล้างได้ไม่หมดหรอก

“เพราะตัวผมคือต้นกำเนิดของสิ่งชั่วร้ายจึงไม่มีวันชำระล้างให้สะอาด”

เขาพูดเสียงเบา

หลังจากที่ผู้อำนวยการนิ่งไป สีหน้าก็ยิ่งลึกล้ำ

เธอแยงเทียนในมือเซียเถ่าแล้วกดตัวเขาลงในอ่างล้างบาป ก่อนชูเทียนขึ้น พลางยิ้มอย่างโหดร้ายด้วยความภาคภูมิใจ รวากับเอาชนะปีศาจที่กล้วมานานมาก ได้ในที่สุด คล้ายคนวิกลจริตหลังรอดชีวิตจากหายนะ

ผู้อำนวยการถอนหายใจด้วยความโล่งอกพลางมองไปยังเซียเถ่าที่จมอยู่ในน้ำ เธอวางเทียนลงบนขอบอ่างล้างบาป ก่อนกล่าวอย่างเย็นชาว่า “รอให้เทียนดับ เธอถึงจะขึ้นมาได้ เข้าใจไหม”

น้ำตาเทียนหยดลงในน้ำที่ระเหยยด รวมตัวกันเป็นดอกไม้สีขาว ดูเหมือนดอกไม้ที่ใช้ในพิธีศพอย่างไรอย่างนั้น ดอกแล้วดอกเล่าลอยอยู่เหนือเซียเถ่าซึ่งนอนหลับตาอยู่ที่ก้นอ่าง

อ่างล้างบาปนี้ราวกับโลงศพที่เล็กเกินไปสำหรับเขา มันห่อหุ้มร่างเขาไว้ข้างใน

ตอนที่ไม่มีใครสังเกตเห็น รูปปั้นพระเจ้าก็เคลื่อนไปทางอ่างล้างบาป สีหน้าบริสุทธิ์ของรูปปั้นหินอ่อนดูคล้ายกำลังกล่าวโทษในความผิดบาปของมนุษย์

ราวกับกำลังตำหนิว่าทำไมเด็กในอ่างล้างบาปถึงไม่เชื่อฟัง และอยากหนีออกจาก การปกป้องคุ้มครองของพระเจ้า

[เจ้าคือสิ่งชั่วร้าย เป็นเทพที่ร่วงลงมาจากสวรรค์ เจ้าไม่อาจหนีไปจาก พันธนาการของพระเจ้าได้ เจ้าไม่ควรเกิดความคิดที่อยากจะหนีไปเพราะเด็ก ที่ถูกเจ้าล่อลวง]

น้ำเสียงของรูปปั้นพระเจ้าประณามอย่างเย็นชา [ทาวิล เจ้ารู้ดีว่าเด็ก คนนั้นถูกความชั่วร้ายของเจ้าล่อลวง เขาไม่ใช่สาวกใหม่ที่เจ้าตามหา]

เปลือกตาของทาวิลที่อยู่ตรงกันอ่างขยับ

[ไม่ ข้าไม่ได้เห็นเขาเป็นสาวกใหม่ของข้า]

รูปปั้นพระเจ้าเอ่ยถามด้วยเสียงเย็นชา [เช่นนั้นเจ้าเห็นเขาเป็นอะไร เขาเคยเห็นดวงตาของเจ้าแล้ว เขาใกล้จะคลุ้มคลั่งแล้ว]

[เจ้าควรฆ่าเขา ไม่อย่างนั้นเขาจะกลายเป็นปีศาจแห่งความชั่วร้าย เหมือนเจ้า ทำลายล้างโลกใบนี้ เจ้ารู้อยู่แล้วว่าทุกสิ่ง que เจ้าอาบย้อมจะนำไปสู่ ผลลัพธ์นี้]

นิ้วมือที่ประสานอยู่บนหน้าอกของทาวิลขยับเล็กน้อย [ข้าเห็นเขา...เป็น... คนที่ข้าอยากอ่านหนังสือด้วยกันตราบนิจนิรันดร์]

[แต่เจ้าก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ ทาวิล ฆ่าเขาซะ ฆ่าเด็กที่ถูกเจ้าทำให้ แปรเป็นคนอื่นนี้] พระเจ้าสั่ง

[ข้าทำไม่ได้] ทาวิลปฏิเสธเสียงเรียบ [ท่านฆ่าข้าเถอะ ข้าฆ่าเขาไม่ได้]

สีหน้าของรูปปั้นพลันเปลี่ยนเป็นโกรธซึ่ง [...ถูกเนรเทศมาอยู่ที่นี่ยังจะ กล้าขัดคำสั่งของพระเจ้าอีก เจ้าควรถูกลงโทษจริงๆ จงหลับไหลไปตลอดกาล เถิด!]

มันแบมือขวาเหนือร่างทาวิล น้ำที่ไหลอยู่กันอ่างล้างบาปเริ่มหนักอึ้ง และเย็นเยียบ ราวกับน้ำแข็งที่ไหลเวียนอยู่ในร่างกายของทาวิลกลายเป็นหนาม แหลมคม มันทำให้เขาต้องขมวดคิ้ว แต่ไม่นานก็คลายออก

เสียงต่ำที่ขดตัวอยู่กันอ่างอยากจับมือของไปหลิว เปลือกตาที่สั่นระริก ของเขาหยุดนิ่ง

ความอบอุ่นจากฝ่ามือของไปหลิวยังคงอยู่ในอุ้งมือของเขา แต่อุณหภูมิ

เย็นเฉียบที่ก้นอ่างค่อยๆ แทรกซึมเข้ามาแทนที่ พร้อมกับลมหายใจที่หยุดลงของเขา

นิ้วมือที่กำมือแน่นเพื่อรักษาความอบอุ่นที่ยังคงหลงเหลืออยู่ค่อยๆ คลายออก ร่างของเซี่ยเถ่าลอยอยู่ที่ก้นอ่าง

“เซี่ย เซี่ยเถ่า?” ผู้อำนวยการก้าวถอยหลังสองก้าวด้วยความตื่นตระหนก จากนั้นก็ก้าวมาใช้นิ้วอังก์ได้จมูกของเซี่ยเถ่า เธอตกใจจนทำเทียนในมือหล่นระหว่างที่กำลังวุ่นวายใจก็พลาดเหยียบเทียนจนเปลวไฟดับ แสงเพียงหนึ่งเดียวในโบสถ์แห่งนี้จึงดับวูบไป

“ແ่แล้ว...” ผู้อำนวยการล้มลงกับพื้นด้วยความสับสน เธอตั้งตารอเสียงลมของตัวเองราวกับคนบ้า พลังพึมพำกับตัวเองอย่างไม่อยากเชื่อ “เขาไม่ใช่ปีศาจหรือกริ?! ถูกสูบเลือดออกไปขนาดนั้นยังไม่ตายเลย?! ผ่านการล้างบาปมาหลายครั้งขนาดนั้นก็ยังไม่ตาย ทำไมครั้งนี้ถึงจมน้ำตายได้?!”

“แต่ไม่ก็หน้าทีเท่านั้นเอง?! เทียนยังไม่หมดเล่มเลย!” สีหน้าของผู้อำนวยการเริ่มหวาดกลัวมากขึ้น เธอเอาแต่ส่ายหน้า ราวกับว่าตราบใดที่เธอไม่ยอมรับเซี่ยเถ่าก็จะกลับมามีชีวิตอีกครั้ง “ไม่ เป็นไปไม่ได้! เป็นไปไม่ได้!”

“เขาตายแล้ว ฉันจะทำยังไงดี?!” ผู้อำนวยการทรุดลงคุกเข่าตรงหน้าอ่างล้างบาป

เธอไม่อยากคิดเลยว่า การตายของเด็กคนนี้จะนำพาความตายแบบใดมาให้เธอ

ผู้อำนวยการมองดูใบหน้าอันไร้ที่ติของเซี่ยเถ่าในอ่างล้างบาปแล้วพึมพำกับตัวเอง “...ถ้าฉันเป็นคนทำให้เซี่ยเถ่าจมน้ำตาย คนพวกนั้นจะต้องสูบเลือดฉันจนแห้งแน่ๆ ฉันต้องหาเด็กคนอื่นมาแทนเขา!”

ไป่หิ้วที่ซ่อนอยู่หลังม่านมองดูผู้อำนวยการร้องคำรามอย่างบ้าคลั่งด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

ความเชื่อมั่นอันน่าประหลาดทำให้ไป่หิ้วเฝ้าดูเงียบๆ -- เซี่ยเถ่าเคยบอกว่าเขาเป็นปีศาจ เขาไม่มีวันตาย เขาต้องแก๊งตายเพื่อหลอกผู้อำนวยการโง่เง่าคนนี้แน่ๆ

อีกเดี๋ยว รอผู้อำนวยการจากไปแล้ว พอไป่หิ้วเดินไป เซี่ยเถ่าก็จะลุกขึ้น

จากอ่าบล้างบาปมาคลีอี้มที่พบเห็นได้น้อยครั้งให้ตน บางทีอาจเงยหน้ามองเขา ด้วยดวงตาสีเงินอมฟ้า เลิกคิ้วที่เปิกขึ้นแล้วถามว่าเขามาที่นี่ทำไม

พอคิดถึงฉากเหล่านี้ หัวใจของไป่หลิวก็เต้นเร็วขึ้นเล็กน้อย

ผู้อำนวยการไม่กล้าให้นักลงทุนรู้ว่าเธอทำเสียต๋าย จึงแอบขยับย้ายศพของเซีย่ถ่าออกจากอ่าบล้างบาปไปทางประตูหลังของโบสถ์ จากนั้นก็ผูกก้อนหินไว้ที่มือและเท้าของเซีย่ถ่า แล้วโยนเขาลงในทะเลสาบเล็ก ๆ ท่ามกลางพงหญ้า รกร้างด้านหลังโบสถ์--ทะเลสาบแห่งนั้นเชื่อมต่อกับแม่น้ำด้านนอก

หลังจากน้ำขึ้นลงไม่กี่ครั้ง ศพของเซีย่ถ่าก็จะไหลจากทะเลสาบไปยังแม่น้ำ และไหลตามกระแสน้ำไปสู่มหาสมุทร

แต่ไป่หลิวไม่ยอมให้เซีย่ถ่าจากไปไกลแบบนั้นหรอก

ไป่หลิวแอบตามผู้อำนวยการที่คิดจะทำลายศพไปเงียบ ๆ ตลอดทาง โดยไม่กล้าส่งเสียง ดูเหมือนผู้อำนวยการจะเป็นบ้าไปแล้ว ถ้าเขาปรากฏตัวตอนนี้ ผู้อำนวยการที่เป็นโรคหวาดผวาคงไม่รังเกียจที่จะจัดการกับร่างของเด็กเพิ่มอีกสักคน

หลังจากเธอหนีเตลิดไปแล้ว ไป่หลิวถึงออกมา เขามุดลงไปทะเลสาบเล็ก ๆ ที่เต็มไปด้วยจอกแหนสีเขียว ดำลงไปใต้น้ำพาลงเอื้อมมือไปหาเซีย่ถ่าที่ค่อย ๆ จมลงไปในพื้นที่ทราย

ทะเลสาบลึกมาก จอกแหนก็เขียวมาก และเซีย่ถ่าก็จมลงไปเร็วมาก

ทรายเป็นดำเหล่านั้นคล้ายสัตว์ที่กัดกินซากศพของมนุษย์ ไม่นานก็เข้าปกคลุมร่างของเซีย่ถ่า และลากเขาสู่นรกอย่างตะกละตะกลาม

แต่ไป่หลิวยังคงอดทนกับน้ำสกปรกในทะเลสาบที่ทะเลาะเข้าสู่ปาก จมูก และหู รวมถึงความปรารถนาที่อยากจะสำลักมันออกมา เขากัดฟันจับตัวเซีย่ถ่าที่ถูกทรายกลืนกินจนเหลือมือเพียงข้างเดียวเอาไว้แน่น ใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีดึงเขาออกมาสุดแรงจนลมหายใจเฮือกสุดท้าย ไป่หลิวรู้สึกว้าวมองของตนกำลังจะระเบิดเพราะขาดออกซิเจน

ในที่สุดเขาก็สามารถดึงเซีย่ถ่าออกมา ไป่หลิวกระชากก้อนหินหนักอึ้งและเชือกที่ผูกไว้กับตัวเซีย่ถ่าออก แล้วกอดเขาว่ายน้ำขึ้นไปยังบน

หลังจากขึ้นฝั่ง ไป่หลิวเอนหลังโดยใช้สองมือยันพื้น พลังเงยหน้า

ขึ้นมองท้องฟ้าที่ไร้ดวงดาว เขาหอบหายใจหนักหน่วง บนใบหน้าและใต้ตามีเหงื่อเกาะติด เปียกไปหมดทั้งตัว พงหญ้ารอบๆ ยังมีจ๊กจั่นกรีดปีก เป็นฉากที่น่าอายมากจริงๆ

แต่ไปหิวไม่รู้จะทำไม้อะไรตัวเองก็ฮัมเพลงอย่างมีความสุข เขาตะเซ่เซี่ยถ่า ซึ่งนอนหลับตาเสียบอยู่บนพื้นไม่ยอมตื่นแล้วถามเขาว่า “ทำไมนายถึงรู้ว่าฉันจะพานายหนี ถ้าฉันทำงานให้ผู้ใหญ่พวกนั้นเพื่อหาเงินมาใช้จ่ายเองล่ะ”

ไปหิวลื้มมองเซี่ยถ่าด้วยใบหน้าฮึดฮัดแต่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม “นายนี่หลงตัวเองอยู่เหมือนกันนะ เซี่ยถ่า”

ใบหน้าของเซี่ยถ่ามีเหงื่อติดอยู่ แต่เขากลับยังไม่ตื่น ไปหิวลื้มลุกขึ้นนั่ง จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นนั่งยองๆ พลังมองดูเซี่ยถ่าที่ยังคงนั่ง แล้วยื่นมือไปเสยผมที่แนบติดหน้าผากของเซี่ยถ่าเพราะเปียกชื้น

คนคนหนึ่งดงมมากจริงๆ

ปลายนิ้วของไปหิวลื้มเลื่อนจากขนตายาวที่ยังมีหยดน้ำเกาะอยู่ของเซี่ยถ่า ลากไล่ลงมาผ่านปลายจมูกเข็ดของเขา และในที่สุดก็เลื่อนลงมาบนริมฝีปาก ขาวซีดอย่างไม่น่าเชื่อ ยังมีดวงตาสีเงินอมฟ้าที่สวยงามอย่างที่สุด ซึ่งดูเหมือนจะเคยให้เขาดูแค่คนเดียว และมีเพียงเขาที่เคยเห็นดวงตาคู่ นั้น

“เซี่ยถ่า” เสียงของไปหิวลื้มเบามาก เขาโน้มตัวลงไปแนบหูกับหน้าอกของเซี่ยถ่า และพินลื้มตามอง “ถ้านายยังไม่ตื่น ฉันจะใส่เครื่องช่วยหายใจให้นายแล้วนะ ฉันจะกัดนายให้ตายไปเลย”

-- ไม่มีเสียงหัวใจเต้น ไม่มีลมหายใจ ร่างกายไม่มีความอบอุ่น ไม่มีร่องรอยใดๆ ที่บ่งบอกว่าเซี่ยถ่าจะตื่นขึ้นมาเลย

“ฉันพูดจริงนะ” ไปหิวลื้มซุกซบอยู่ในอ้อมแขนของเซี่ยถ่า มือของเขาค่อยๆ กำแน่น แน่นจนปลายนิ้วเป็นสีขาว

ไปหิวลื้มสามารถได้กลิ่นเลือดจุนกที่คุ่นเคี้ยวและกลิ่นจากไต้ น้ำบนตัวของคนคนนี้ มันเป็นกลิ่นของความตายที่กำลังมาเยือน

ไปหิวลื้มยังกอดเซี่ยถ่าแน่นกว่าเดิม เขาระซบอ้อมแขน โอบไหล่เซี่ยถ่าไว้ หยดน้ำที่หยดจากตัวของทั้งสองคนหลอมรวมเข้าด้วยกัน

“ฉันคิดว่าอย่างน้อยก็ไม่นับว่าหลงตัวเองหรอก” ไปหิวลื้มแนบศีรษะลง

บนไหล่ของเซี่ยถ่าแล้วพูดเบาๆ

หน้าผากของเขาขบอยู่บนตำแหน่งหัวใจของเซี่ยถ่า เขาก็มั่นถ้ำลง กะพริบตาซ้ำๆ หยดน้ำร่วงหล่นจากขนตาของเขาที่มีเหนติดอยู่

ศีรษะซึ่งไร้เรี่ยวแรงของเซี่ยถ่าวางขบอยู่บนไหล่ของไป๋หลิ่ว และยังคงไม่ตอบคำ ดวงตาก็ยังปิดสนิท มีเพียงน้ำเย็นจากผมของเขาเท่านั้นที่หยดลงมาในคอเสื้อของไป๋หลิ่ว ย้ำเตือนว่าเขายังอยู่ตรงนี้

พวกเขาพิงกอดกัน สบนิ้วสอดประสาน ไป๋หลิ่วขบอยู่บนไหล่ของเซี่ยถ่า น้ำเสียงของเขาสงบ ไม่มีความผันผวนเลยสักนิด

“นายบอกว่าตัวเองเป็นปีศาจไม่ใช่หรือไง ต่อให้นายเป็นปีศาจจริง ฉันก็ยอมรับได้นะ

“แต่นายที่เป็นแบบนี้ในตอนนี้ มันทำให้ฉันกลัวมากเลย เซี่ยถ่า”

หยดน้ำบนขนตาของเซี่ยถ่าร่วงหล่น รวากับน้ำตาที่หยดลงบนหลังมือของไป๋หลิ่ว

กตลอป้อ